

[Hans Hedtoft.]

Ellers var Situationen hele Tiden den, at Arbejdsgiverne fra Begyndelsen stillede sig negativt og indtog det, man kalder et procedurertaktisk Standpunkt, det vil sige, at de ved hver lille Indrømmelse, ved hvert Problems Opstaaen, uafslædig havde i Tankerne: hvordan er vor Placering over for Formandsskabet, naar det til sin Tid skal dømme i den Strid, der er os imellem? — og slet ikke Ønsket om at naa et Resultat paa Stedet.

Det er her, den store Risiko er, at enhver Situation faktisk bliver uløselig, fordi man skal skele til den efterfølgende Procedure for Voldgiftsretten. Jeg har ment meget stærkt at maatte fremhæve dette Argument, fordi det er det, der i alle Tilfælde i Arbejdernes Kreds og blandt trænede Organisationsfolk fremholdes som meget afgørende.

Jeg forstod paa Ordføreren for Forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard), at han fuldt og helt forstaar og anerkender Værdien af, at de to Parter forhandler og forhandler under Ansvar, og at han har samme Ønske som vi andre om, at disse Parter finder hinanden. Men netop imod denne Tankegang er en varig konstitueret Voldgift et Argument.

Hvad angaar Lovforslagets anden Del, om jeg saa maa sige, Forslaget om Nedsættelse af en Kommission, vil jeg blot i al Korthed sige, at jeg har den største Sympati derfor. Det kan kun være nyttigt, at Parterne paa Lovgivningsmagtens Initiativ og under Lovgivningsmagtens eller Regeringens Ledelse kommer i Gang med at drøfte disse Problemer. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde indledningsvis, at ingen ansvarsfølelse dansk Politiker efter min Mening kan undgaa ganske aabent at indrømme, at dette Problem banker paa Døren, og at det er en Forpligtelse for alle Parter at søge at naa til en Løsning, for det, vi har oplevet i den seneste Tid, med at faglige Konflikter ender heroppe, og at man maa tage Stilling til dem i den Form, som det er sket, er ønsket fra enhver Side. Jeg vil i den Henseende henvise til, at der i alt Fald fra Arbejderorganisationernes og Formanden for De samvirkende Fagforbunds Side ganske aabent er sagt, at man er helt enig i den Tankegang og betragter det som yderst uheldigt, at Organisationerne ikke fandt hinanden. Formanden for De samvirkende Fagforbund, Hr. Ejler Jensen, betonedes netop paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling, at vilde ikke andre, vilde De samvirkende Fagforbund tage et

Initiativ for sammen med Arbejdsgiverne, eventuelt Forligsinstitutionen at drøfte nye Forhandlingsregler og hele den Problematik, der er om dette Spørgsmaal og de Fremgangsmaader, man har anvendt hidtil. Jeg er overbevist om, at saavel De samvirkende Fagforbund som vel ogsaa Arbejdsgiverne med Velvilje vil gaa ind i Forhandlinger i den Kommission, der her er Tale om, og ikke alene om Produktionsudvalg, eller hvorledes man gør Arbejderne og Funktionærerne medinteresserede i Bedriften, men ogsaa om Problemet, hvorvidt der kan findes nyere og mere hensigtsmæssige Forhandlingsformer end de hidtil anvendte.

Af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremsatte ved Lovforslagets Forelæggelse, vil jeg gerne have Lov til at oplæse et ganske kort Citat om Maalet for en moderne Erhvervspolitik. Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard sagde: „Det maa efter vor Anskuelse være en moderne Erhvervspolitikens Opgave og Interesse at tilvejebringe en mere personlig præget Samhørighed mellem Foretagendet og Medarbejderen, hvilende paa den øgede Frihed, Arbejdsglæde og Tryghed, som bør være Maalet for ethvert Samfund.“

Denne Argumentation tiltræder jeg for mit Vedkommende fuldt og helt. Jeg ved ikke, om jeg vil kunne enes med det ærede Medlem og hans Parti i et Udvalg eller Kommission, hvis vi begge kommer dør og skal til at diskutere, hvilke Veje der skal betredes for at opnaa denne Samhørighed, men det er dog muligt, vi kan følges meget længere, end vi tror. Det, der er sket ude i Verden paa disse Omraader i den seneste Tid, opfordrer efter min Mening til, at vi ogsaa i Danmark tager Initiativ i Retning af at føre disse to Parter sammen med det Formaal at opnaa roligere Arbejdsforhold og mere harmoniske Produktionsforhold, end vi hidtil har haft. I alt dette er jeg altsaa helt enig. Tiden tillader mig ikke at udvikle det nærmere, men det er ogsaa kendt, og jeg kan roligt springe over, hvilke Tanker vi fra vor Side nærer, naar Talen er om praktiske Forslag til at fremme det Formaal, jeg lige har nævnt.

Maa jeg, inden jeg slutter, gøre en ganske kort Bemærkning til de Betragtninger, den højtærede Statsminister anførte, da han svarede Ordføreren for Forslagsstillerne. Jeg er helt enig i en Række af de Betragtninger, den højtærede Statsminister anførte, naar han hævder, at Idealet var jo i og for sig den Ordning, hvor Tilbud og Efterspørgsel eksisterede i frie Former,